

II-10. МОЯ МОГИЛА / МОЈА МОНЫЛА / MY GRAVE

Володимир Александров / Volodymyr Aleksandrov

Прощай,	прощай,	моя	ти	люба,	мила!
Proshchaj,	proshchaj,	moja	ty	ljuba	myla!
Farewell,	farewell,	my	you	beloved	dear!

Не	довго...	Та й	піду	я	в	сховище	святе...
Ne	dovho...	Ta j	pidu	ja	v	skhovyshche	svjate...
Not	long...	And	will go	I	into	the vault	holy...

Рік,	два	мине,	моя	німа	могила
Rik,	dva	myne,	moja	nima	mohyla
A year,	two	will pass,	my	mute	grave

	Травою	густо	заросте.
	Travoju	husto	zaroste.
With	grass	thickly	will overgrow.

Могила	тая	буде	в	полі,
Mohyla	taja	bude	v	poli,
Grave	that	will be	in	a field,

Над	нею	восени,	оравши,	пройде	плуг;
Nad	neju	voseny,	oravshy,	projde	pluh;
On	it	in autumn,	plowing,	will pass	a plough;

Колись	зростуть	там	гарні	дві	тополі,
Kolys'	zrostut'	tam	harni	dvi	topoli,
Someday	will grow	there	beautiful	two	poplars,

А	далі,	може,	й	цілий	луг.
A	dali,	mozhe,	j	tsilyj	luh.
And	further,	perhaps,	even	a whole	meadow.

І	як	з	тополею	густою	вітрець,
I	jak	z	topoleju	hustoju	vitrets',
And	when	with	the poplar	dense	a zephyr,

Жартуючи,	тихенько	зашумить,
Zhartujuchy,	tykhen'ko	zashumyt',
Joking,	quietly	will rustle,

Туди	у	вечері	веселою	весною
Tudy	u	vecheri	veseloju	vesnoju
There	in	the evening	during a happy	spring

Дівчина	з	милим	прибіжить...
Divchyna	z	mylym	prybizhyt'...
A girl	with	[her] beloved	will run up...

Обнявшись,	сядуть	під	тополю,
Obnjavshys',	sjadut'	pid	topolju,
Having embraced,	will sit	under	a poplar,

Якраз	мені	на	мертву	чулу	грудь...
Jakraz	meni	na	mertvu	chulu	hrud'...
Exactly	on me	on	dead	[but] feeling	breast...

Тоді,	любуючись	весною	і	собою,
Todi,	ljubujuchys'	vesnoju	i	soboju,
Then,	delighting	in the spring	and	themselves,

Вони і	шум	листячки	поймуть.
Vony i	shum	lystjachky	pojmut'.
They	the rustle	of the leaves	will comprehend.